

Vertaistukitapaaminen omaisen näkökulmasta

AIVOLISÄKE-POTILASYHDISTYS Sel-la ry:n virkistysviikonloppua vietettiin Vuokatissa 26.-28. toukokuuta. Hetki olikin jo ehtinyt kulua meidän perheen edellisestä vertaistukitapaamisesta ja parasta antia koko viikonloppussa oli jälleen kerran vertaisten tapaaminen, niin vanhojen tuttujen kuin uusien tuttavuuksien.

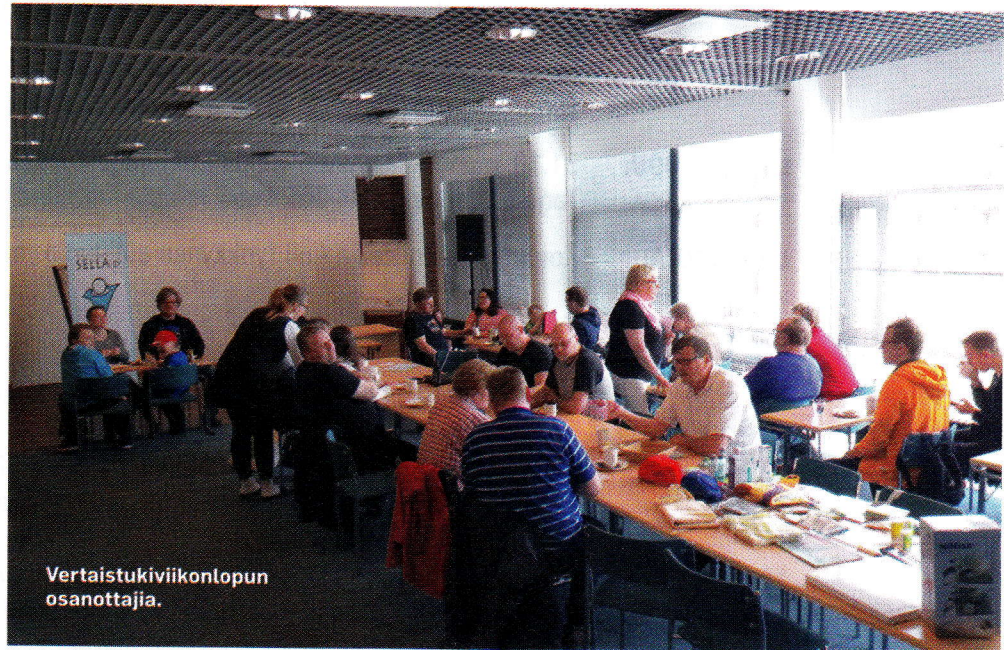
Itse terveenä ihmisenä ja taval- laan sairauden vierellä eläjänä arvostan sitä rohkeutta ottaa se pie- ni askel ja lähteä mukaan yhdistyk- sen toimintaan. On niin mielettömän suuri helpotus, kun huomaa, ettei ole sairautensa kanssa yksin.

Ensimmäiset meistä saapuivat paikalle jo helatorstaina, toiset per- jantaina ja osa tuli paikalle päivä- seltään lauantaina, koska asuivat lähellä. Perjantaina hallitus kokous- ti ja me muut vietimme sillä aikaa iltaa ja vaihdoin kuulumisia.

Lauantaina, varsinaisena tapaa- misemme pääpäivänä, ohjelmassa oli mm. Vuokatin apteekin pitämä lääkeinfo, yhteinen lounas sekä arpajaiset. Iltapäivällä kokoonnuim- me kahvien kera kokoustilaan, jossa jokainen vuorollaan esitteli itsensä, kertoi sairaudestaan ja sai muuten- kin olla matkassa mukana. Totta kai kyseinen päivä oli tiivis, mutta täl- laisessa seurassa keskusteleminen ei tunnu "syövän" aikaa. Oli mukava huomata, miten paljon kysyttiin ja aidosti kuunneltiin tämän hetkises- tä kunnosta ja uskallettiin kysellä miten sairaus mahdollisesti etenee.

Lisäksi se huumori vakavan asi- an kanssa painiessa on jotain, mitä kukaan, joka ei paikalla ole, pysty käsittämään. Toki täytyy sanoa, että kaikki me, jotka olimme mukana keskustelemassa, myös herkistyim- me, mutta ilo jäi kuitenkin päällim- mäisenä mieleen.

Kaikkiaan meitä oli paikalla liki 30 henkilöä ja se me-henki ja välit-

Vertaistukiviikonloppun osanottajia.

täminen toisesta ihmisestä aina- kin tämän yhdistyksen kanssa ovat jotain, joka saa lähtemään pitkänkin matkan päästä tapaamaan vertai- siaan.

Mikä itselleni näistä tapaamisista eniten mieleen jää, on se yhdessä sairastaminen. Koko perhe tai paris- kunta on yhdessä elämässä tätä sairautta, joka kuitenkin rajoittaa elämää jonkin verran. Toki vierellä eläjänä täytyy todeta, että aivoli- säkesairaus taitaa vaan vahvistaa näitä ihmisiä sekä lähentää meitä omaisia heihin.

Keskusteluista jäi tuntu, että

**” KESKUSTELUISTA
JÄI TUNTU, ETTÄ
MEITÄ OMAISIA
MYÖS
ARVOSTETAAN.**

meitä omaisia myös arvostetaan, nimenomaan sairauden kanssa mukana eläjinä. Koskaan meillä ei ole tapaamisissa hiljaisia hetkiä ja se välittämisen, lämmön, ilon sekä oppimisen määrä on jotain, mitä ei ilman paikallaoloa voi kokea.

Itse epäilin noin viisi vuotta läh- teä ensimmäiseen tapaamiseen vieraiden ihmisten keskelle, mut- ta nykyisin olen sitä mieltä, että nämä tapaamiset antavat minulle enemmän kuin ottavat. Samaa olen huomannut myös muista omaisis- ta, koska sen rakkaan saama ver- taistuki on jotain, mitä itse et kui- tenkaan pysty sille tärkeimmälles- i antamaan. Joten jos joku miettii mihinkään sairauteen liittyvään tuki- tapaamiseen lähtöä sanoisin, että lähde! Se on jotain sellaista, mistä ammennat voimaa sairautesi kans- sa eläessä.

Teksti **Sami Helin, omaisjäsen**
Kuva **Ritva Helin**